

Sygn. akt IC 447/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 listopada 2013 roku

Sąd Okręgowy w Lublinie I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSO Zofia Homa

Protokolant: st. sekr. sądowy Ewa Maj

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 8 listopada 2013 r.

sprawy z powództwa (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w N.

przeciwko (...) Publicznemu Wojewódzkiemu Szpitalowi (...) w C.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego (...) Publicznego Wojewódzkiego Szpitala (...)w C.na rzecz powoda (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością siedzibą w N.kwotę 157185,12 (sto pięćdziesiąt siedem tysięcy sto osiemdziesiąt pięć złotych dwanaście groszy) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 26 października 2012 roku do dnia zapłaty;

II. zasądza od pozwanego (...) Publicznego Wojewódzkiego Szpitala (...)w C.na rzecz powoda (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością siedzibą w N.kwotę 11477,00 (jedenaście tysięcy czterysta siedemdziesiąt siedem złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania.

IC 447/13

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 25 października 2012r. (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w N. pozwała (...) Publiczny Wojewódzki Szpital (...) Samodzielny Publiczny Zakład Opieki Zdrowotnej w C. o zapłatę kwoty 157 185,12 zł. wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 26 października 2012 roku do dnia zapłaty.

W uzasadnieniu powódka wskazała, że strony postępowania łączyły umowy sprzedaży zawierane w ramach prowadzonej przez powódkę i pozwanego działalności. Na podstawie zawartych umów sprzedaży powódka zobowiązała się w szczególności do przeniesienia na rzecz pozwanego własności oraz wydania mu sprzętu i artykułów medycznych. Natomiast pozwany zobowiązał się do zapłaty ceny za przedmiot sprzedaży.

Pozwany, który odebrał przedmiot sprzedaży, nie zgłaszał żadnych zastrzeżeń, w szczególności co do jego ilości i jakości.

W dniu 13 września 2012r. powódka wezwała pozwanego do dobrowolnej zapłaty. Termin wskazany w wezwaniu bezskutecznie upłynął.

Pozwany w odpowiedzi na pozew uznał powództwo co do zasady. Na podstawie art. 320 k.p.c. wniósł o rozłożenie na raty zasądzonego świadczenia z uwagi na bardzo trudną sytuację finansową pozwanego (k. 223 – 225).

Sąd Okręgowy ustalił bezsporny między stronami stan faktyczny:

Strony procesu zawarły w dniu 21 maja 2011 roku umowę o dostawę leków oznaczoną numerem (...)w toku dalszej współpracy zawarły kolejne umowy w dniu 24 czerwca 2011r. numer (...), w dniu 13 kwietnia 2012r. numer (...), w dniu 15 czerwca 2012r. numer (...), w dniu 25 czerwca 2012r. numer (...), w dniu 19 lipca 2012r. numer (...) (k. 20 – 87).

W wykonaniu tych umów powód dostarczał zamówiony towar, wystawiając faktury VAT, terminy płatności były zawarte w poszczególnych fakturach. Pozwany nie zgłaszał zastrzeżeń co do dostarczanego towaru, jak też do treści faktur. Nie skierował jednak ich do realizacji, skutkiem czego jego dług wobec powodowej spółki wyniósł, według stanu na dzień 13 września 2012r.- 151 899,24zł. tytułem roszczenia głównego oraz 3 013,61zł. tytułem odsetek naliczonych na dzień 13 września 2012r., łącznie kwotę 154 912,85zł.(zestawienie k. 12 – 13, faktury k. 98 – 173). Pozwany nie zapłacił żadnej kwoty objętej wymienionymi fakturami. W dniu 13 września 2012r. powód wystawił ostateczne wezwanie do zapłaty (k. 11).

Opisany stan faktyczny był między stronami reprezentowanymi przez fachowych pełnomocników bezsporny. Pozwany nie kwestionował autentyczności i prawdziwości dokumentów prywatnych (w tym przedstawionych w formie kopii) ani faktów wynikających z tych dokumentów oraz podawanych w pismach procesowych. W konsekwencji, żaden z dowodów w sprawie nie został uznany za niewiarygodny.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Powództwo zasługuje na uwzględnienie.

Strona pozwana nie kwestionowała swojego długu wobec powódki w zakresie należności głównej i akcesoryjnej(w tym prawidłowości ich wyliczeń)ani dokumentów w formie faktur VAT, z których należność miała wynikać. W toku procesu ustalono także bezsporny fakt, że wszystkie faktury zostały zaakceptowane, a terminy płatności z nich wynikające były wcześniejsze, niż początkowe daty okresów, za które sprzedawca (powódka w sprawie) naliczyła odsetki za opóźnienie.

Podstawą normatywną odpowiedzialności pozwanego za dług wskazywany jako należność główna jest art. 471k.c.

Zgodnie z art. 481§1 k.c. wierzyciel ma prawo dochodzić odsetek za opóźnienie, zaś zgodnie z §2 przepisu należą mu się odsetki ustawowe, o ile stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona. Roszczenie o zasądzenie odsetek ustawowych od dnia wytoczenia powództwa, od kwoty należności głównej i skumulowanych odsetek za opóźnienie, znajduje uzasadnienie w art. 482§ 1k.c. i art. 481§ 1k.c.

Spór w niniejszej sprawie sprowadzał się w istocie do możliwości rozłożenia bezspornej kwoty długu na raty.

Zgodnie z art. 320 k.p.c .Sąd może świadczenie zasądzone rozłożyć na raty, w szczególnie uzasadnionych przypadkach. Strona pozwana upatruje spełnienia hipotezy normy prawnej w trudnej sytuacji majątkowej, wykazanej bilansem oraz rachunkiem zysków i strat za 2011r. (k. 231) oraz sprawozdaniem o finansach za I półrocze 2012r.(k. 232 – 233). Stanowiska tego nie sposób było podzielić w dacie wyrokowania, w dniu 8 listopada 2013r. Zarówno powódka jak i pozwany uczestniczą w obrocie gospodarczym, mimo braku celu w postaci zysku pozwany jest zobligowany do prowadzenia działalności planowej, ukierunkowanej na racjonalne gospodarowanie powierzonym mu mieniem. Pozwany poprzez swoje zachowanie dąży do obciążenia swoich kontrahentów ciężarem finansowym własnej działalności, mimo że nie mają oni żadnego obowiązku jego ponoszenia.

Pozwany już we wrześniu 2012r. otrzymał wezwanie powódki do zapłaty należności objętej żądaniem pozwu. Pomimo to, przez okres dalszych kilku miesięcy nie uczynił nic aby zapłacić swój dług. Należy także wskazać na fakt powszechnie znany, że z początkiem każdego roku zakłady opieki zdrowotnej podpisują nowe umowy z Narodowym Funduszem Zdrowia w Warszawie, na świadczenie usług, zyskując znaczące kwoty na prowadzenie swojej działalności w kolejnym roku obrachunkowym. W takim stanie faktycznym brak woli pozwanego niezwłocznej spłaty bezspornego długu wobec powódki na początku kolejnego roku, nie może zasługiwać na aprobatę.

Mając powyższe na uwadze, Sąd uznał, że zgłaszając stosowny wniosek o zastosowanie art. 320 k.p.c. w niniejszej sprawie, pozwany w rażący sposób uchybił zasadom współżycia społecznego, dotrzymywania umów, i w swoich działaniach wobec powódki sam nadużył prawa.

O kosztach procesu Sąd orzekł w oparciu o treść art. 98§ 1 i 3 k.p.c., zasądzając na rzecz powódki opłatę od pozwu, opłatę skarbową od pełnomocnictwa i wynagrodzenie pełnomocnika ustalone zgodnie z §6 pkt 6 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. (Dz. U z 23.04.2013r.,poz. 490).